

Ա. Ռ. Ա. Կ

ԳԻՒՂԱԿԱՆ ԵՒ 02.

Օձ մը եկաւ գեղացիին տընակը,
 Կաղաչէր որ զինքը առնու իրեն քով.
 Պարապ կենալ՝ զուր հաց ուտել չէր միտքը,
 Հապա կուգէր ապրիլ ճակտին քըրտինքով.
 « Տըղաքըդ ես նայիմ կըսէր՝ զուկիս պէս.
 « Դուք անուննիս գէշ էք հաներ՝ գիտեմ ես,
 « Օձ որ կըսէք՝ ամէնն ալ չար կըկարծէք,
 « Միշտ ապերախտ չարաճըճի կանուանէք,
 « Ոչ սէր ունին կըսէք, եւ ոչ գըթուլթիւն,
 « Ձեն խընայեր եւ ոչ իրենց զաւակնուն:
 « Վայ մեր գըլխուն, ճըշմարիտ է, ինչ ըսեմ.
 « Բայց ես հաւտա որ բընաւին այնպէս չեմ.
 « Մինչեւ հիմա ես մէկ մարդ մ'ալ չեմ խածեր,
 « Փոքրիկ վընաս մ'ալ ուրիշին չեմ ըրեր,
 « Ես իմ խայթոցս անգամ հանել կուտայի
 « Թէ ողջ մընալս առանց անոր գիտնայի.
 « Ձերկընցընեմ, պոչըս վըկայ
 « Որ ինծի պէս լաւ օձ չըկայ.
 « Ալ դուն գընա ու մըտածէ բարեկամ,
 « Թէ քու տըղաքդ ինչպէս սիրով կըհոգամ»:

— Քեզի բան մը՝ սեմ, եղբայր,
 Դարձաւ ըսաւ գեղացին.
 Խօսքերդ իրաւ ալ լինին՝
 Քեզ տունս առնուլ չեմ կըրնար:
 Դընեմք որ քեզ իմ տանըս մէջ հաւնեցան.
 Ո՛չ ապաքէն
 Բարի օձին ետեւէն
 Հարիւր չար օձ ալ տընէս ներս կըսողան,
 Անշուշտ քանի մը օրէն
 Բոլոր իմ խեղճ տըղոց մուխը կըմարեն.
 Այս ալ ըսեմ, բարեկամ.
 Քու հետդ ապրիլ ես չեմ կարծեր որ կըրնամ.
 Ձեմ լըսած որ սոխին անուշը լինի.
 Օձին աղէկն ալ կըրո՞ղը տանի: —

Միտքըս արդեօք լաւ հասկըցա՞ք,
 Հայրեր, մայրեր, գատտիարակք . . . :

ԳՐԻԼՈՎ,

